

มุมห้องเรียน

Take Peek at a Classroom Corner

มิ่งขวัญ ศิริโชติ

เมื่อลูกไม่มีการบ้าน

When your kids don't have homework

วันหนึ่งหลังจากการประชุมผู้ปกครอง (ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4) เสร็จแล้วก็มีคำถามที่ครูเปิดโอกาสให้ท่านผู้ปกครองซักถามเพื่อเป็นการดูแลนักเรียนร่วมกัน ซึ่งก็มีคำถามมากมาย แต่มีคำถามที่ติดอันดับสูงสุดของการถามคือ ทำไมลูกไม่มีการบ้านกลับไปทำคะ คุณครูเล็กให้การบ้านแล้วใช่ไหม ลูกบอกครูให้ทำแบบฝึกหัดในชั่วโมงจึงไม่มีการบ้านแล้ว เคยเห็นมีข่าวว่าทางกระทรวงศึกษาธิการให้งดสั่งการบ้านนักเรียนจริงไหมคะ อยากเห็นลูกนั่งทำการบ้านมากกว่าเล่นโทรศัพท์มือถือ คุณครูช่วยให้การบ้านน้อยนะลูกจะได้สนใจการเรียนมากกว่านี้ ฯลฯ สรุปใจความได้ว่าผู้ปกครองทุกท่านอยากให้ทางโรงเรียนมีการบ้าน อยากทราบว่ามีการบ้านอะไรบ้างในแต่ละวัน ซึ่งเมื่อขึ้นชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายครูจะให้นักเรียนรับผิดชอบตนเองด้วยการบันทึกการบ้านว่าจะส่งเรื่องอะไร เมื่อไร และจัดการส่งเมื่อถึงเวลาที่กำหนด เพราะนักเรียนโตแล้วสามารถรับผิดชอบตนเองได้แล้ว ดังนั้น ในส่วนนี้จึงไม่มีการย้านักเรียน แต่ผู้ปกครองหลายๆ ท่านยังติดภาพว่าลูกต้องนั่งทำการบ้านเมื่อกลับถึงบ้าน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556) ความหมายของคำว่า การบ้าน หมายถึง งานที่ครูกำหนดให้นักเรียนไปทำที่บ้าน สอดคล้องกับวีระ ไทยพาณิชย์ (อ้างถึงในไกรวิชัย, 2556) กล่าวว่า การบ้าน คืองานชนิดใดชนิดหนึ่งที่สัมพันธ์กับกิจกรรมในชั้นเรียนที่ปฏิบัติหรือกระทำการนอกโรงเรียน จุดมุ่งหมายสำคัญก็เพื่อให้นักเรียนมีโอกาสฝึกปฏิบัติและเพิ่มพูนสิ่งที่ทำในชั้นเรียน โดยให้ความหมายของการให้การบ้าน หมายถึง กลวิธีที่ครูใช้ในการดำเนินในกิจกรรมการเรียนการสอนโดยมอบหมายงานที่สัมพันธ์กับกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน แต่ครูกำหนดให้นักเรียนไปทำการบ้านที่บ้านหรือนอกเวลากิจกรรมการเรียนการสอนปกติเพื่อให้นักเรียนมีความรู้และทักษะในสิ่งที่เรียนมากขึ้น ดังนั้น ครูประจำชั้นจึงได้ให้นักเรียนทุกคนมีสมุดจดการบ้าน โดยในแต่ละวันนักเรียนต้องเรียนอย่างน้อย 6 ชั่วโมงต่อวัน แต่ละวิชามีการบ้านอะไรบ้างหัวหน้าห้องจะจดสรุปให้เพื่อนๆ บนกระดานในห้องเรียนทุกวัน และให้ผู้ปกครองลงนามรับทราบทุกวันซึ่งก็ได้ผลน่าพอใจในระดับหนึ่งเท่านั้น เนื่องจากยังมีนักเรียนอีกหลายคนที่ไม่นำสมุดจดการบ้านไปให้ผู้ปกครองดู โดยมีข้ออ้างหลายอย่าง เช่น

คุณพ่อคุณแม่กลับดึก ผู้ปกครองไปต่างจังหวัด ฯลฯ จึงไม่ได้ลงนามรับทราบการบ้าน ซึ่งผู้ปกครองหลายท่านค่อนข้างพอใจที่ได้รับทราบว่าลูกมีการบ้านอะไรบ้าง โดยมีบันทึกเพิ่มเติมต่อท้ายการลงนามอยู่บ่อยๆ ดังนั้นการแก้ปัญหาครั้งนี้ถือว่าอยู่ในระดับเป็นที่น่าพอใจประมาณร้อยละ 80 เหตุการณ์ต่างๆ เป็นไปตามปกติ และในหนึ่งสัปดาห์ครูก็ให้หัวหน้าห้องสรุปการบ้านตลอดทั้งสัปดาห์ด้วย ครูผู้สอนรายวิชาค่อนข้างพอใจที่นักเรียนทำการบ้านส่ง เพราะผู้ปกครองเข้มงวดลูกได้เพราะมีสมุดบันทึกการบ้านให้ดู แต่เมื่อระยะเวลาผ่านไปนานๆ เข้า นักเรียนเริ่มเบื่อกับระบบนี้ ชี้แจงจุดบันทึก มักถ่ายรูปลงในโทรศัพท์มือถือแทนการจดบันทึก ตามยุคสมัยที่เปลี่ยนไปการบันทึกใส่สมุดจดการบ้านกลายเป็นเรื่องเสียเวลา นักเรียนคิดว่าการถ่ายภาพเรื่องราวที่ต้องจดจำสามารถทำได้เร็ว ผลลัพธ์ของข้อมูลตรงตามที่ต้องการเหมือนกัน แต่สิ่งที่ตามมาคือผู้ปกครองไม่สามารถตรวจสอบได้ นักเรียนรับรู้เพียงฝ่ายเดียว ผู้ปกครองเริ่มอึดอัดและนักเรียนชอบมาลอกการบ้านเพื่อนๆ มากกว่านั่งทำคนเดียวที่บ้าน หรือบางครั้งทำด้วยกันกับเพื่อนที่โรงเรียนสนุกกว่า

ดังนั้นเมื่อหมดไปอีกหนึ่งภาคเรียน ก็ต้องมีการประชุมผู้ปกครองอีกครั้งเพื่อให้มารับผลการเรียนของภาคเรียนที่ 1 โดยในส่วนของครูต้องคำนึงถึงความพร้อมของนักเรียนด้วยเหมือนกัน จากการศึกษาของ สุปราณี จิราณรงค์ (2551) กล่าวว่าในการตรวจผลงานของนักเรียนไม่ว่าจะเป็นแบบฝึกหัด ใบงาน รายงานหรือข้อสอบนั้นครูไม่ควรคำนึงเพียงแค่ความถูกต้อง ผ่านหรือไม่ผ่าน แต่ครูควรตรวจเพื่อประเมิน แก้ไข และปรับปรุงดังนี้ 1) ตรวจเพื่อประเมินการเรียนของนักเรียนว่านักเรียนมีความเข้าใจมากน้อยเพียงใดทำไมถึงทำแบบฝึกหัด ใบงาน รายงานไม่ได้ เพราะนักเรียนอาจจะอ่านแล้วไม่เข้าใจภาษาที่ครูใช้ไม่มีความชัดเจน ทำให้นักเรียนสับสนได้ หรือเนื้อหาที่ให้นักเรียนทำเกินบทเรียนที่กำหนด 2) ตรวจเพื่อประเมินการสอนของครู ว่าการสอนของครูมีปัญหาอย่างไร เพราะครูบางท่านเรียนเก่งแต่อาจมีปัญหาในการถ่ายทอด หรือบางท่านคิดเอาเองว่านักเรียนเข้าใจดีแล้วเพราะนั่งเงียบทั้งห้อง 3) เมื่อได้ข้อมูลจากการประเมินแล้ว ครูควรนำข้อมูลนั้นมาพิจารณาปรับปรุงแก้ไขโดยพิจารณาตั้งแต่การสอนของครู วิธีสื่อความรู้ให้นักเรียนเข้าใจ ภาษาที่ครูใช้ วิธีการถามโดยพิจารณาตั้งแต่การสอนของครู หรือเนื้อหาที่อาจมากเกินไปมาตรฐานการเรียนรู้ในชั้นนั้นๆ 4) หลังจากครูประเมินและปรับปรุงแก้ไขแล้ว ครูจะต้องพัฒนาการจัดเตรียมการเรียนการสอนให้ดีขึ้นเพื่อให้เกิดการเรียนการสอนผลดีทั้งนักเรียนและครู สรุปได้ว่า ครูต้องตรวจการบ้านที่มอบหมายให้นักเรียนทำ ให้การเสริมแรง และอธิบายให้นักเรียนเข้าใจในข้อที่นักเรียนทำผิดจนกระทั่งนักเรียนสามารถทำได้ด้วยตนเอง และครูควรนำข้อมูลที่ได้จากการตรวจการบ้านมาพิจารณาในการปรับปรุงเทคนิคและวิธีการสอน และรวมถึงสื่อที่ครูใช้อีกด้วย

คราวนี้ปัญหาเดิมที่ลูกไม่บอกว่ามีการบ้านอะไรบ้าง เริ่มเกิดขึ้นอีกครั้ง ผู้ปกครองพูดในทิศทางเดียวกันว่า นักเรียนไม่เอาสมุดบันทึกการบ้านมาให้ดูเหมือนเดิม

ด้วยความทันสมัยสมกับการเตรียมนักเรียนเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 จริงๆ ผู้ปกครองท่านหนึ่งได้ขอหมายเลขโทรศัพท์ของผู้ปกครองทุกท่านในชั้นเรียน รวมทั้งหมายเลขโทรศัพท์ของครูประจำชั้นด้วย เพื่อจัดทำ ไลน์กลุ่มผู้ปกครองของห้องเรียน ดังนั้น ทุกคนจึงสามารถมีช่องทางสื่อสารกันได้ รับรู้เรื่องราวกิจกรรมต่างๆ ของห้องเรียนและโรงเรียนได้ด้วยกัน ซึ่งครูดิฉันนี่คือโอกาสดีที่เราจะสามารถสื่อสารกับผู้ปกครองได้ ในขณะเดียวกันนักเรียนในห้องเรียนก็ได้จัดทำ ไลน์กลุ่มด้วยเช่นกัน แต่ครูก็ไม่ได้เข้าร่วมกลุ่มเนื่องจากปล่อยให้เขาเป็นอิสระ อยากรู้ด้วยภาษาวัยรุ่นของเขาที่ตามสะดวก แต่ครูได้มอบหมายให้หัวหน้าห้องเป็นตัวแทนการสื่อสารของครูสู่ นักเรียนและเขาก็เป็นตัวแทนการสื่อสารของเพื่อนๆ ถึงครู ดังนั้น ครูจึงได้มอบหมายให้เขาบันทึก การบ้านของทุกวันแล้วส่งให้ครูทางไลน์ แล้วครูก็นำข้อความนั้นแจ้งทางไลน์กลุ่มของผู้ปกครอง เป็นวิธีที่ทุกคนพอใจผู้ปกครองได้ทราบทุกวัน เปิดอ่านทุกคน เพราะตอนนี้ทุกท่านคงใช้ Smart Phone กันแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับ มิลเลอร์ (อ้างถึงในโกรวิชัย, 2556) วิเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการให้การบ้านแก่นักเรียนสรุปได้ว่า ครูควรปฏิบัติดังนี้ 1) ให้การบ้านที่มีคุณค่าและสอดคล้องกับความสนใจและความต้องการของนักเรียน 2) ครูต้องแน่ใจว่าการบ้านที่ให้นั้นมีความยากง่ายที่เหมาะสม 3) ครูต้องอธิบายแนวทางการทำการบ้านให้เข้าใจและตัวอย่างประกอบชัดเจน 4) ครูต้องใช้เวลาในการตอบคำถามแก่นักเรียน 5) ตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนเกี่ยวกับงานที่มอบหมาย 6) ครูให้การบ้านที่หลากหลายและให้โอกาสแก่นักเรียนในการเลือกทำ 7) ให้พ่อแม่หรือผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการให้คำแนะนำ 8) ครูต้องคอยให้ความช่วยเหลือและให้ผลป้อนกลับแก่นักเรียนในการทำงานที่มอบหมาย โดยเฉพาะในข้อที่กล่าวว่าให้พ่อแม่หรือผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการให้คำแนะนำเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่สุดเพราะเป็นการร่วมมือร่วมใจระหว่างครู ผู้ปกครองและโรงเรียน ในการช่วยดูแลลูกเพื่อส่งผลให้เป็นคนที่มีคุณภาพ รู้จักการรับผิดชอบตนเองและสังคมในภายภาคหน้าต่อไป ในส่วนของ คูเปอร์ (อ้างถึงในโกรวิชัย, 2556) กล่าวว่าผลกระทบของการบ้านที่มีต่อความสำเร็จในการเรียนของเด็กว่า ในเด็กเล็กนั้น การบ้านไม่ส่งผลที่แตกต่างกันมากนัก ระหว่างเด็กที่ทำการบ้าน และเด็กที่ได้รับวิธีการอื่นทดแทน แต่นักเรียนในระดับชั้นสูงขึ้นไป การบ้านสามารถสร้างผลกระทบที่แตกต่างอย่างเห็นได้ชัด และหากนำเอาองค์ประกอบในด้านค่าใช้จ่ายของการบ้านมาเปรียบเทียบกับวิธีการอื่นๆ แล้วพบว่า การบ้านนั้นเป็นสิ่งที่วิธีการอื่นไม่สามารถเทียบเท่าได้เลย นอกจากนี้ การบ้านยังได้ส่งผลในเชิงบวกต่อเด็ก เมื่อก้าวสู่ การเป็นนักเรียนในชั้นสูงขึ้นไป สำหรับเด็กที่มีขีดจำกัดในด้านการเรียน การบ้านยังเป็นสิ่งที่มีประโยชน์อย่างยิ่ง

ในภาพรวมแล้วจะเห็นได้ว่าการที่มีไลน์กลุ่มผู้ปกครองของชั้นเรียนมีการสื่อสารส่งการบ้านจากหัวหน้าห้องทุกวัน สร้างความพึงพอใจแก่ผู้ปกครองทุกท่านเป็นอย่างมากอยู่ในระดับคุณภาพดีเยี่ยม ร้อยละ 100 และท่านจะได้ช่วยดูแลลูกอีกทางหนึ่งเป็นการสนับสนุนทางการศึกษาโดยมีเป้าหมายที่ชัดเจนขึ้น ปิดท้ายกันด้วยความสุขทั้งลูกและผู้ปกครอง เป็นการสร้างความสัมพันธ์อีกทางหนึ่งของครอบครัว

เอกสารอ้างอิง

- ไกรวิชญ์. (2556). *ทักษะและการจัดการเรียนรู้ 3*. สืบค้นวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2558, จาก http://kraiwit3.blogspot.com/p/blog-page_22.html.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542*. กรุงเทพมหานคร: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- สุปราณี จิราณรงค์. (2551). *ครูประจำชั้นมืออาชีพ*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ผู้เขียน

นางมิ่งขวัญ ศิริโชติ ครูวิทยฐานะเชี่ยวชาญ โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ เตรียมอุดมศึกษา น้อมเกล้า กรุงเทพมหานคร 10240 อีเมล: mingkwan24@hotmail.com